მინდა, ჰოლივუდში ჩასვლა დამებედოს

— თუ საუბარი არ გინდათ, ნუღარ დამირეკავთ...

„ის საოცრად ბავშვურია თავისი ქცევებით და სცენის მიღმა სრულებით ავიწყდება თითქოს საქმე. სიმღერის დროს კი ასაკისთვის უჩვეულო არტისტიზმით ხიბლავს მაყურებელს და სასიამოვნო ვოკალით იპყრობს სმენას" — ასე აფასებენ ***სალომე გასვიანს*** *ამერიკის შეერთებულ შტატებში გამართული ბავშვთა საერთაშორისო მუსიკალური ფესტივალის „ოქროს მაგნოლიას" დამთავრების შემდეგ. ფესტივალზე სალომემ მეორე საპრიზო ადგილი აიღო, ჩაიკოვსკის საფორტეპიანო კონცერტის ოთარ ყუფუნიასეული ვოკალური ინტერპრეტაციის შესრულებისთვის. მანამდე კი სალომემ ასევე წარმატებულად მოიარა გერმანია, სადაც ვოკალურ-ინსტრუმენტულ ანსამბლ „ბერიკებთან" ერთად იმყოფებოდა და მონაწილეობა მიიღო როგორც სპექტაკლში, ისე კონცერტში. უფრო ადრე კი, საქართველოში ხელოვნების მუშაკთა სახლში გამართულ სოლო კონცერტზე ოცზე მეტი სიმღერა შეასრულა და თანაც ყოველგვარი ფონოგრამისა და ჩანაწერის გარეშე. „ვერ ვიტან ფონოგრამას, მიყვარს სიმღერა ჩანაწერების გარეშე, სწორედ მაშინ ვხედავ ჩემს შესაძლებლობებს, ჩემს მინუსებს და პლუსებს და ვსწავლობ, როგორ გავხდე უკეთესი" — მთელი სერიოზულობით ამბობს 11 წლის გოგონა და სიამოვნებით იხსენებს უცხოეთში მოგზაურობის ამბებს.*

— შარშან ზაფხულში მომისმინა ბაქოელი პრიმა მომღერლის, მანანა ჯაფარიძის პროდიუსერმა აქშანამ, მოვეწონე და აშშ-ში ბავშვთა მუსიკალური საერთაშორისო ფესტივალის ორგანიზატორს ჩემი შემოქმედების ამსახველი ვიდეო და აუდიომასალები გაუგზავნა. იქ თურმე დირექტორთა საბჭოს გადაუწყვეტია „ოქროს მაგნოლიაზე" ჩემი მიწვევა. 2 სექტემბერს გავემგზავრე კიდეც ლუიზიანის შტატში და ფესტივალზე მეორე საპრიზო ადგილი ავიღე. ჟიურის თავმჯდომარემ ბავშვთა საერთაშორისო ფესტივალების ასოციაციაშიც მიმიღო.

— ეს რას მოგიტანს?

— ბევრ სიკეთეს. ახლაც ჩემი მოგზაურობის ხარჯები მათ დააფინანსეს. მათი საშუალებით მეცოდინება მსოფლიოს რომელ ქვეყანაში რა ღონისძიება გაიმართება და სად შევძლებ მონაწილეობის მიღებას, არც სპონსორების ძიება მომიწევს. ყველანაირ ფინანსურ პრობლემას თავად აგვარებს ეს ასოციაცია.

— ამერიკაში ალბათ შთაბეჭდილებები ბლომად დაგიგროვდა.

— დიახ. თავდაპირველად გამაოცა იმ ფაქტმა, რომ ორი რუმინელი გოგონა მომვარდა და მითხრეს, გვიხარია, რომ გაგიცანითო. მე გაოცებისაგან კინაღამ დავმუნჯდი. ვიფიქრე, ვილაცაში ვეშლები-მეთქი, მაგრამ მერე გაირკვა, რომ თურმე მათი კომპოზიტორი და პედაგოგი ყოფილა ის კაცი, ვინც რუმინეთში ბავშვთა საერთაშორისო ფესტივალებს აწყობს. ის გამუდმებით მიწვევდა ახლახან ჩატარებულ ფესტივალში მონაწილეობის მისაღებად, მაგრამ არ გავუგზავნე თანხმობა, მეშინოდა, აშშ-ის ფესტივალიც იმავე დროს არ გამართულიყო.

— შენი ფოტოსურათებიდან ცხადი ხდება, რომ მთელი ჰოლივუდი და დისნეი ლენდი დალაშქრე.

— აუ, რა გამახსენეთ. თბილისში რომ მოვფრინავდით, ვფიქრობდი, რა ბედნიერება იქნება ახლა თბილისშიც რომ დისნეი ლენდი დამხვდეს, როგორ გაიხარებენ ქართველი ბავშვებიც-მეთქი, მაგრამ აქ ჩამოსულს ყველაფერი ძველებურად დამხვდა და სამწუხაროდ ჭორადაც არ მსმენია, რომ ვინმე ქართველი ბავშვებისათვის ასეთი მაგარი სანახაობის მოწყობას აპირებდეს. ჰოლივუდში ძალიან მომეწონა „კოდაკ სტუდიის" ფართო და გრძელი კიბე, რომლითაც „ოსკარების" გადაცემის ცერემონიალზე ამერიკის კინოვარსკვლავები მიემართებიან დარბაზისკენ. ასჯერ ავირბინე და ჩამოვირბინე, მინდოდა ჰოლივუდში ხშირად ჩასვლა დამბედებოდა.

— ამერიკაში ტელევიზიითაც გამოსულხარ.

— ჰო, გამოვედი, სომხებს ორი ტელეარხი აქვთ ლოს-ანჯელესში. ჩემმა ამერიკელმა მასპინძლებმა ბატონმა შოთა სიგუამ და პაატა პაპუაშვილმა შესთავაზეს მათ ჩემზე გადაცემის გაკეთება. იცით რა მოხდა?.. სომხები აღტაცებულები მომვარდნენ. რუმინელების შემდეგ მეორედ გავოცდი. თურმე შარშან ამერიკელ სომხებს ერევნიდან გაგზავნილი ფესტივალის მასალები უნახავთ, იქ მოუსმენიათ ჩემი შესრულებით სომხური სიმღერა და ხშირად ატრიალებდნენ კიდეც ტელეეკრანზე. ასე რომ, აშშ-ის სომხურ დიასპორაში პოპულარობით ვსარგებლობ. აქვე არ შემიძლია არ გავიხსენო ნიუ-ორლეანში ნომერ პირველ ქართველად წოდებული ზაზა მარჯანიშვილი. მუსიკოსი, რომელზეც იქაური საინფორმაციო საშუალებები გამუდმებით წერენ (ეს ის ზაზაა, რომელმაც „უცნობს" „მოდი გავაკეთოთ რამეს" კლიპი გადააღებინა ჰოლივუდში — ე.ლ.). ახლა ის ჩემთვის საინტერესო პროექტებს ამზადებს, ნოემბრის შუა რიცხვებიდან ისევ ვეწვევი ამერიკას.

— თავგადასავლები ხომ არ გქონდა აშშ-ში?

— ძალიან მინდოდა, რომ მქონოდა, ჰოლივუდში იმ პლაჟზე, სადაც „მაშველებს" იღებენ, ბევრი ვიცელქე, მაგრამ, იმ დღეს იქ ისეთი არავინ იყო, თვალში რომ მოვხვედროდი. კინოში თუ მიმიწვევენ, სიამოვნებით დავთანხმდები.

— მსახიობობა გინდა?

— *(იცინის)* არა, მომღერლობა! მსახიობობა — შეთავსებით, მინდა მსოფლიოში ერთ-ერთი საუკეთესო მომღერალი ვიყო. ამისთვის შრომას არ დავიშურებ. ზოგჯერ ძალიან მინდა ვიცელქო და ვიგიჟო, მაგრამ ჩემი ოცნებები რომ გამახსენდება, ბავშვურ სულს ვიოკებ და საქმეს ვაკეთებ. ძალიან მომწონს გამოთქმა: „ისეთ ჯარისკაცს რა ვუთხრა, გენერლობაზე რომ არ ოცნებობსო", მეც გენერლობა მინდა *(იცინის)* უი, რა ვთქვი, მაგარი მომღერალი უნდა გავხდე.

— სკოლაში სწავლას როგორღა ახერხებ?

— ხუთებზე. ვახერხებ ყველაფერს. მარტო სიმღერა რას მომცემს. ელემენტარული, ჟურნალისტთან საუბარი რომ შეგეძლოს და მკითხველს თავი მოაწონო, ამისთვის განათლებაა საჭირო. უცხოეთში ფესტივალებზე მოგზაურობისას კი ვიგრძენი, რომ თუ კარგად იცი უცხო ენები და ამასთანავე აზროვნებ კიდეც, ყველა გაფასებს და პატივს გცემს.

— ახლახან მეორე კლიპი გადაიღე, კმაყოფილი ხარ?

— ძალიან. უკვე ორი კლიპი მაქვს — „მიფრინავს დრო" და „ჩემი ბავშვობა". სასაცილოა, ყველა სიმღერაში ბავშვობას მივტირი, არადა, ვგრძნობ, რომ ჩემთვის არასდროს დამთავრდება ბავშვობა. კლიპის გადაღებაზე ბევრი ვიმხიარულეთ. ჩვენი ოპერატორი ლევან აბულაძე კინაღამ დავახრჩვეთ, წყალქვეშა სცენების გადაღებისას თავზე ხელს აჭერდნენ და წყლიდან თავის ამოყოფის საშუალებას არ აძლევდნენ. ჩემი მეორე კლიპის გადაღება მძაფრსიუჟეტიანი ფილმის გადაღებას უფრო ჰგავდა. ძალიან მომწონს რეჟისორი ზაზა ორაშვილი და მგონია, რომ მისი შემოქმედებით ჩემი სიმღერები მაყურებლისთვის უფრო საინტერესო გახდება.

— თაყვანისცემლები მოგიმრავლდა ალბათ.

— დიახ. უამრავი ვინმე მირეკავს. მეკითხებიან: თქვენი გაცნობა თუ შეიძლებაო და მერე ყურმილს მიკიდებენ. თუ საუბარი არ უნდათ, რაღას მირეკავენ, მიკვირს. არ მკითხოთ ახლა შეყვარებული გყავს თუ არაო? არ მყავს, თუ არ გჯერათ, დედიკოს ჰკითხეთ. მან ყველაფერი იცის. ჯერ ასეთ რამეებზე არ ვფიქრობ.

ეკა ლომიძე

„ბუდარიული" ინტერვიუ „ბუდარასტთან"

იმ დღეს „კვირის პალიტრის" რედაქციის ეზოში უცხო მანქანა შემოვიდა. უცებ ვილაცამ ჩაიჩურჩულა: — მოვიდა, „ბუდარია" მოვიდა, ვაი! და მანქანის თვალთვალი განაგრძეს...

ასე ხუმრობით თუ დავიწყებ ამ ინტერვიუს, თორემ სხვა რა უნდა დავწერო, როცა ერთ-ერთი „ბუდარიელი", ***ალეკო მალხაზიშვილი*** *ბევრი ჩემი რესპონდენტისაგან განსხვავებით, ყოველგვარი ფარული კამერის გარეშე თავად გვეახლა რედაქციაში და ღიმილი და იუმორი არ დაიშურა ჩვენთვის, თქვენთვისაც. მისი დოსიეთი დაინტერესებულ მშვენიერ გოგონებს (რომლებიც თავად ალეკოსაც ძალიან აინტერესებს) ვაცნობებთ, რომ იგი 27 წლისაა, დაბადების დღე აქვს 14 აპრილს, უცოლშვილოა, არც შეყვარებული ჰყავს და გაიძახის — არ შეიძლება, რომ მყავდესო. არ გეგონოთ, რამე უჭირდეს ან აღთქმა ჰქონდეს დადებული. უბრალოდ, უკანასკნელად ერთი წლის წინ ყოფილა შეყვარებული და მას შემდეგ სიყვარულის ღმერთისგან მიტოვებული თავს იმით იიმედებს, რომ კიდევ ერთხელ, შეყვარებულ მდგომარეობაში ყოფნა აღარ მინდაო. ალეკოსთან საუბარი მისი საყვარელი თემით დავიწყეთ:*

— რა თემა, რას ამბობ, ქალი თემაა? უბრალოდ ყველაზე დიდი სიყვარულითა და სიამოვნებით ქალზე ვსაუბრობ. აი, როცა ტრასაზე მივდივარ და ქალს ვხედავ, მანქანას ვაჩერებ და გზას ვუთმობ (შეჩერდა, ფიქრობს). კიდევ რითი გამოვხატავ სიყვარულს? გზას ვუთმობ. ეს ხომ სიყვარულია? სხვა რამეებსაც ვაკეთებ, მაგრამ ახლა ნუ ჩამეძიები, რა?

— შენმა მეგობარმა „ბუდარიელმა" ბაკურ სვანაძემ შენზე ლექსი დაწერა, „ორი მთის სადღეგრძელო". თუ გახსოვს ეგ ლექსი და თუ ამიხსნი, რას ნიშნავს.

— ჰო, ბაკური წინათ ლექსებს წერდა და ერთი მეც მომიძღვნა. *„იუმორს ემსახურება, / საცივი უყვარს გემოთი / და ყველა სუფრას ამთავრებს / ორი მთის სადღეგრძელოთი".* ეს არის ქალის მკერდის სადღეგრძელო. ხომ მიხვდი ახლა, მართლა რომ მყვარებია ქალები.

— კიდევ ქეიფიც გიყვარს, საცივიც, ამბობენ, თუ სუფრაზე მხოლოდ საცივია, ალეკოს გარდა ყველა მშიერი რჩებაო.

— ეგრეა, ეგრე... ქეიფი მიყვარს. სადღეგრძელოებიც, ოღონდ ორი პ-ს, სამი ც-ს და 5 მ-ს სადღეგრძელოები არა. რაიმე ორიგინალური, მაგალითად: ეს იმას, აი, ჩვენი სიბრძნის ტოტებს გაუმარჯოს, ნიავს რომ ასვენებენ და ა.შ.

— ალეკო, თითზე რა ბეჭედი გიკეთია. ეს ლალში ჩასმული ნამგალი და ურო რას ნიშნავს, კომუნისტი ხარ?

— არა, კომუნისტი კი არა ვარ, ვღადაობ. არც ლალის თვალია ბეჭედში. ეს არის ძველი კიტელის, მუნდირის ღილი, რომელიც კრასნოდარში ვიყიდე, სერპ ი მოლოტის თვალი ჰქვია ამას. მე ვერცხლის ბეჭდის თვლად ვაქციე და ეგ არის და ეგ.

— მახსოვს „ბუდარაში" თავიდან ბევრნი იყავით, ახლა ორნი დარჩით.

— ჰო, მე და ბაკური დავრჩით, დანარჩენები გაიცხრილნენ, მხოლოდ ჩვენა ვართ ნამდვილი „ბუდარასტები".

— „ბუდარია" თავიდან „იბერვიზიაში" გამოჩნდა, მისი დაშლის შემდეგ II არხზე გადაბარგდით, ახლა ამბობენ, რომ II არხსაც ტოვებთო.

— ეს ჯერ არ არის გადაწყვეტილი, თუმცა სავარაუდოა, რომ ტელეკომპანია „202"-ზე გადავალთ, ვნახოთ.

— ძველი მხიარულთა და საზრიანთა გუნდიც დაშლილა.

— „როტაცია" განვიცადეთ. ახალ გუნდს ჰქვია „თსუ+". ძველებიდან დავრჩით მე, გიგა ნასარიძე, სოფო ბანძავა და ოთო ლომთაძე. კრასნოდარში ვიყავით ახალი ნაკრები და ფინალშიც გავედით. იანვარში სოჭში გავემგზავრებით და გავიმარჯვებთ. არტ-იმედი და ფონდი „გამარჯვება" გვაფინანსებს.

— რადიო „FM-100.3"-ზეც მესმოდა შენი ხმა, სად წახვედით?

— დეკემბრამდე პაუზა გვაქვს. მალე გამოვჩნდებით.

— თურმე ბევრი თქვენი ხუმრობა ანეკდოტის საფუძველი ხდება ხალხში.

— კი, ასეა. ერთხელ ტაქსის მძღოლმა გვიამბო ანეკდოტად გადაკეთებული ჩვენივე ხუმრობები. სვანმა ფრანგული ისწავლა და თითზე ჯვარი დაიწერა, არ დამავიწყდესო. რატომღაც სვანებს აბრალებენ ჩვენს ხუმრობებს. დუტასა და „ოცი ათასზე" რომ ვიხუმრეთ, ისიც სვანს დააბრალეს. მე დუტას ვბაძავდი და ასეთ კითხვას ვსვამდი. თქვენ ცოლს რა ზომის მკერდი აქვს A) -სამი; B) -ოთხი; C) -ხუთი; D) -თხუთმეტამდე... მერე როგორ არის, თქვენც იცით — კლიენტი მეგობართან ზარს ითხოვს...

— ხშირად რუსეთში მოგზაურობთ. თქვენნაირ დონ ჟუანს თავგადასავლები ბლომად ექნება.

— ვისთან, ქალებთან? მაგას რუსის გოგოები ეძახიან თავგადასავლებს, თორემ ჩვეულებრივ ენაზე სექსი ჰქვია. თავგადასავლები არ მაქვს, ქალებისთვის არ ვჩხუბობ, მშვიდად მიმდინარეობს ურთიერთდაბმის პროცესი. მაშინ, როცა ზვიო და ნიკა გაუგებარი რუსულით ლაპარაკობდნენ, კარგი კურიოზი შეემთხვათ. რუსეთის ერთ ქალაქში, სასტუმროს ლიფტში იქაური თანამშრომელი დაემგზავრა. მან თავაზიანად გაუღიმა ბიჭებს და უთხრა: „ია ვნიზ, ა, ვი?" ნიკამ იფიქრა, ქალმა გვიცნოო და უპასუხა: „ია ნიკა, ა ონ ზვიად".

— ბაკური შენს გვერდით არ არის, მაგრამ მისი სული ახლა აქ ტრიალებს. ხომ არაფერს იტყოდი მის მაგივრად?

— ხსოვნა იყოს. (სიცილით იგუდება), რაც მე დავაკელი, ბუნების ძალამ არ დააკლოს. ბაკური საშინელი კაცია. ქალებს „მახევს", ამიტომაც არ დამყავს რუსეთში... ვხუმრობ. ბაკური ჯიგარია. მასზე სასაუბროდ ერთი გვერდი არ მეყოფა.

ეკა ლომიძე

ჟურნალ-გაზეთების
გამოწერა
თბილისის მაცხოვრებლებისთვის
სახლიდან გაუსვლელად
ტელ: 33-26-73